

Az ördögszerető

Volt egy szegény asszony, volt neki egy leánya. Ez a leány naponkint a fonyóba járván irigy szemmel nézte, hogy a többi leányokat a szeretőjük kísérik haza, s csak őt nem kíséri senki. Többször mondta barátnéi előtt, hogy nem bánná már, ha az ördög is, csak lenne már egyszer valami szeretője. Egy nap, mikor hazajött, egy szarvas fekete ember kísérete haza. A leány ezen nagyon megijedt, s mindennap hazakísérete azután az a fekete ember. Tanácskozott tehát több öregasszonnyal s azt a tanácsot kapta, hogy szerezzen hétéves leányka fonalából, s ha a fekete embert ki fogja kíséreni az ajtón, kösse a lábára, s a gombolyagot vesse az udvar közepére.

Meg is tette a leány, de azt tapasztalta, hogy a fonál nem volt elegendő, mert a fekete ember egyenesen a temetőbe, onnan a pokolba ment. Megtudván tehát a leány, hogy ördöggel van dolga, nem ment többé a fonyóba, hanem becsukta az ajtót s ablakot, otthon várta be, hogy mi fog vele történni. Éjjel tizenkét órakor zörgést hall az ablakon:

- Nyisd ki az ajtót!
- Nem nyitom én!
- Ha nem nyitod, meghal az apád!

Következő nap már halva találta az apját. Másnap éjjel ismét eljött az ördög az ablakra zörgetni:

- Nyisd ki az ajtót!
- A leány megint csak azt felelte:
- Nem nyitom én!
- Ha nem nyitod, meghal az anyád! – Következő nap az anyját találta halva.

Harmadnap ismét megjelent az ördög:

- Nyisd ki az ajtót!
- Nem nyitom én!
- Ha nem nyitod, meghalsz te!

Korán reggel a leány elhívta a szomszédjait, végrendeletet tett, s megmondotta nekik, hogy ő meghal, s ha el fogják temetni, ne vigyék sem az ablakon, sem az ajtón ki, hanem a küszöb alatt lyukat ássanak s

arra vigyék, de ne a temetőbe; hanem a mezőre, hol sírját szentelt krétával megjelöljék. Kívánsága teljesedett; egy hét múlva sírjából nagyon szép rózsza nyílt ki, mely szagával az egész tájékat elárasztotta s messze földről odacsábította az embereket, de senkinek sem hagyta magát leszakajtani, lemetszeni.

Történt, hogy egy úr arra ment, lovakat változtatott, a rózsza szaga megütötte az orrát, s magáévá akarta tenni a rózsát, elküldte tehát a kocsisát, hogy szakajtsa le, de hasztalan volt a kocsis fáradsága. Azután elküldte az inasát, ki hasonlóképpen járt. Elment tehát maga, neki a legnagyobb készséggel le hagyta magát szakajtani; kalapjára téve hazavitte s pohárba tette. Az egész ebédlő tele volt a szagával. Az ebédlő ebéd után be volt zárva, s mégis elveszett a délről megmaradt különféle drága, cukros étel, és senki sem tudta, hova.

Másnap az inas benyitván az ajtót, látta a történeteket, azonnal bejelentette az urának, ki nem akarván hinni a dolgot, az inasra gyanakodott. Elhatározta tehát, hogy az éjjel az ebédlőben fognak aludni az inassal. Különféle drága süteményekkel megterítették az asztalt, lefeküdtek. Az úrra azonnal álom jött s elaludt, csak az inas maradt ébren. Éjszaka tizenkét órakor kijött a pohárból a rózsza, szép hölgygé változott; ekkor az inas felköltötte az urat, ki tüstént odaszaladt, megfogta a hölgyet, s el nem bocsájtotta. Azután kígyóvá s különféle állatokká változott, melyek csípték, harapták, mindazonáltal az úr semmiképpen sem akarta elbocsájtani. Utoljára, mikor látta, hogy semmiképpen sem szabadulhat, szép leánnyá változott.

Ezután a leány elbeszélte történetét, s panaszkodott, hogy szerencsétlen, mert még a szoba küszöbén sem léphet keresztül, fél az ördög elragadásától. Az úr biztatván őt, hogy azért lehet a felesége, ki sem kell mennie a szobájából, mibe beleegyezett.

Következett a lakodalom, melyet a férfi rokonai pompával akartak megülni, a leány nem akart belenyugodni, de kényszerítették, és így mikor az esküvés után hazafelé mentek, egyszerre egy sötét felhő kerekedett fölöttük, melyből az ördög előjött, s mindenik szeme láttára a hercegnét elrepítette; mert herceggel esküdött meg. Az ördög elkezdte korholni őt, hogy már tizenkét vassarut, ugyanannyi buzogányt elszaggatott, s mégsem találhatta meg.

Volt egy másik ördög is, aki magáévá akarta tenni a leányt, veszekedtek is; de a pokolban az ördögök feje neki adta a leányt, csak hogy ez alatt az idő alatt a herceg szolgái megtalálták a leányt, s visszahozták.

Azóta, ha meg nem haltak, most is boldogul élnek a herceggel.